

Sygn. akt III AUa 717/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maria Salańska - Szumakowicz
Sędziowie:	SSA Bożena Grubba (spr.) SSA Alicja Podlewska
Protokolant:	sekr.sądowy Angelika Judka

po rozpoznaniu w dniu 04 grudnia 2015 r. w Gdańsku

sprawy T. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o rekompensatę

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt V U 1076/14

oddala apelację.

SSA Bożena Grubba SSA M.S. – S. SSA Alicja Podlewska

Sygn. akt III AUa 717/15

UZASADNIENIE

Ubezpieczony T. J. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 03.11.2014 r., odmawiającej prawa do rekompensaty o której mowa w art. 2 pkt 5 w zw. z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych.

Ubezpieczony domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i zaliczenia wyłączonego okresu pracy w warunkach szczególnych, wskazując, że w okresie od 01.11.1996 r. do 31.12.2003 r. pracował w Przedsiębiorstwie (...) w P. jako palacz centralnego ogrzewania.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych podnosząc, iż ubezpieczony nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2015r. Sąd Okręgowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu T. J. prawo do rekompensaty z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych, o której mowa w art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych z dnia 19 grudnia 2008 r.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Ubezpieczony T. J., urodzony (...), w dniu 01.10.2014 r. złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem OFE. Wykazał wymagany okres ubezpieczenia, w tym 7 lat 11 miesięcy i 15 dni pracy w warunkach szczególnych. Zaskarżoną decyzją z dnia 03.11.2014 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu począwszy od dnia 13.10.2014 r. prawo do emerytury. Wydaną decyzją organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do rekompensaty o której mowa w art. 2 pkt 5 w zw. z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19.12.2008 r. o emeryturach i rentach pomostowych.

Organ rentowy nie uwzględnił ubezpieczonemu do pracy w warunkach szczególnych okresu od 01.11.1996 r. do 31.12.2003 r. w Przedsiębiorstwie (...) w P., ponieważ przedłożone przez ubezpieczonego świadectwo pracy nie zawiera przepisów resortowych tj. dział, poz. i punkt, natomiast zeznania świadków nie mogą stanowić środka dowodowego.

W okresie od 01.11.1996 r. do 31.12.2003 r. ubezpieczony T. J. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) w P. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako palacz. Właścicielem przedsiębiorstwa był Z. R.. Ubezpieczony wykonywał czynności palacza na kotłach nie zmechanizowanych. Był jedynie ruszt mechaniczny. Zatrudnionych było 4 palaczy, w tym ubezpieczony i świadek Z. G.. Praca palaczy polegała na zasypywaniu opału do pieca, nawęglaniu, wywożeniu szlaki i pilnowaniu temperatury.

Ubezpieczony posiada wymagany 15 letni staż pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy zważył, iż zgodnie z art. 21. ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U z 2012 r., poz. 637), rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat.

Prawo do rekompensaty przysługuje ubezpieczonemu, który legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS z dnia 17 grudnia 1998 r. (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440). Chodzi w tym wypadku o pracę, o której mowa w art. 32, 33, 39, 40 i 50c ustawy emerytalnej. Jednocześnie komentowany przepis w ust. 2 wyraźnie zastrzega, że prawo do rekompensaty nie przysługuje osobom, które nabyły prawo do emerytury przyznawanej na zasadach wynikających z ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Przesłankami uprawniającymi do rekompensaty są:

- 1) utrata przez ubezpieczonego możliwości przejścia na emeryturę ("wcześniejszą") w związku z wygaśnięciem po dniu 31.12.2008 r. - w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31.12.1948 r., a przed dniem 1.1.1969 r. - podstawy normatywnej przewidującej takie uprawnienie;
- 2) niespełnienie przez ubezpieczonego warunków uprawniających go do emerytury pomostowej na zasadach wynikających z przepisów o emeryturach pomostowych;
- 3) legitymowanie się przez ubezpieczonego co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z FUS;

4) niezyskanie przez ubezpieczonego prawa do emerytury według zasad przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS.

Problem braku prawa do rekompensaty dla osób urodzonych po 31.12.1948 r., podejmujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze po 31.12.1998 r., które nie legitymują się okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy o szczególnym charakterze - w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z FUS - wynoszącym 15 lat, był przedmiotem rozważań Trybunału Konstytucyjnego. W wyroku z dnia 25.11.2010 r. (K 27/09, OTK-A 2010, Nr 9, poz. 109) Trybunał uznał, że art. 21 ust. 1 w zw. z art. 2 pkt 5 ustawy o emeryturach pomostowych w zakresie, w jakim nie przyznaje prawa do rekompensaty wyżej wskazanym osobom, jest zgodny z art. 2 Konstytucji RP i wynikającą z niego zasadą ochrony praw słusznie nabytych oraz zasadą zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, a także z art. 32 ust. 1 Konstytucji i wynikającą z niego zasadą równości.

W uzasadnieniu TK stwierdził, że rekompensata jest odszkodowaniem za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które rozpoczęły pracę przed 1.1.1999 r. i nie nabeżdą prawa do emerytury pomostowej w zamian za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Jest zatem uzasadnione, że ustawa o emeryturach pomostowych obejmuje wyłącznie pracowników, którzy przed 1.1.1999 r. wykonywali pracę w szczególnych warunkach lub pracę o szczególnym charakterze, gdyż tylko tym pracownikom takie prawo do wcześniejszej emerytury mogło przysługiwać. Osoby, które nie legitymują się co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, nie mogły w sposób uzasadniony oczekiwać, że nabeżdą prawo do rekompensaty. Takie oczekiwanie nie miało bowiem podstawy we wcześniej obowiązującym stanie prawnym.

Oznacza to, iż w przedmiotowej sprawie jedyną przesłanką, jaką musiał ubezpieczony udowodnić, była praca w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat.

Zgodnie § 22 ust 1 rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. nr 237 poz.1312), środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności:

- 1) legitymacja ubezpieczeniowa;
- 2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia.

Z kolei ust 2 tego przepisu stanowi, że jeżeli ustawa przewiduje możliwość udowodnienia zeznaniami świadków okresu składkowego, od którego zależy prawo lub wysokość świadczenia, dowód ten dopuszcza się pod warunkiem złożenia przez zainteresowanego oświadczenia w formie pisemnej lub ustnej do protokołu, że nie może przedłożyć odpowiedniego dokumentu potwierdzającego ten okres.

Jednak w spornych przypadkach, uwzględnienie okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach następuje po ustaleniu rzeczywistego zakresu obowiązków oraz wykonywania bezpośrednio i stale, w pełnym wymiarze czasu pracy tego zatrudnienia.

Sąd I instancji podkreślił, iż w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych w sprawach o świadczenia emerytalno – rentowe prowadzenie dowodu z zeznań świadków lub z przesłuchania stron nie podlega żadnym ograniczeniom.

Według art. 473 § 1 k.p.c., w postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przed sądem przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu z zeznań świadków i z przesłuchania stron.

Ten wyjątek od ogólnych zasad, wynikających z art. 247 k.p.c., sprawia, że każdy istotny fakt (np. taki, którego ustalenie jest niezbędne do przyznania ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury), może być dowodzony wszelkimi środkami dowodowymi, które sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2007 r. I UK 111/07).

W ocenie Sądu Okręgowego, jest oczywiste, iż brak wskazania przepisów resortowych w świadectwie pracy nie może rzutować na zaliczenie bądź nie zaliczenie danego okresu do pracy w warunkach szczególnych. Decyduje rodzaj wykonywanej pracy, co nadto wynika z powołanych wyżej przepisów prawa, w szczególności art. 32 ust. 2 który stanowi, iż dla celów ustalenia uprawnień do emerytury w obniżonym wieku za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Rodzaje prac ustala się na podstawie powołanego już wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, który w załączniku A w Działach od I do XIV wymienia rodzaje prac, które są pracą w warunkach szczególnych.

Ponadto Sąd I instancji dodał, iż w myśl § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Rodzaje prac ustala się na podstawie powołanego już wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, który w załączniku A do powyżej określonego rozporządzenia w Dziale XIV Prace różne w poz. 1 wymienia prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego.

W ocenie Sądu Okręgowego, postępowanie dowodowe wykazało, że ubezpieczony w spornym okresie od 01.11.1996 r. do 31.12.2003 r. wykonywał pracę w warunkach szczególnych jako palacz w Przedsiębiorstwie (...) w P. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Fakt pracy w spornym okresie został potwierdzony zgodnymi zeznaniami świadków: B. T. oraz Z. G.. Zeznania świadków w tym zakresie jako jasne, rzeczowe, logiczne i spójne Sąd uznał za wiarygodne, ponieważ są zgodne z zeznaniami ubezpieczonego oraz dokumentami znajdującymi się w aktach emerytalnych ubezpieczonego za sporny okres zatrudnienia, w tym świadectwem pracy w warunkach szczególnych.

Pracodawca wystawił ubezpieczonemu za sporny okres zatrudnienia świadectwo pracy w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu I instancji, organ rentowy niezasadnie zakwestionował świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach dołączone przez ubezpieczonego do wniosku o emeryturę. Jak już wcześniej stwierdzono, brzmienie zajmowanego stanowiska, jakie widnieje w dokumentach prowadzonych i wystawionych przez pracodawcę nie może mieć rozstrzygającego znaczenia w sprawie. Decyduje rodzaj wykonywanej pracy. W okolicznościach niniejszej sprawy skoro pracodawca postrzegał w tych okresach pracę ubezpieczonego jako pracę w szczególnych warunkach, to sama nazwa stanowiska czy też błędne powołanie przepisów resortowych nie może mieć decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia. Na marginesie Sąd I instancji zaznaczył, że zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 22.04.2011 r., w sprawie I UK 351/10, wykazy resortowe mają charakter informacyjny, techniczno-porządkujący, uściślający. Taki wykaz resortowy ułatwia identyfikację określonego stanowiska pracy jako stanowiska pracy w szczególnych warunkach - w szczególności, jeśli w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia nie wymienia się konkretnych stanowisk, lecz operuje się pojęciem ogólnym. Nadto w wyroku z dnia 19.03.2012 r., w sprawie II UK 166/11, Sąd Najwyższy wyjaśnił również, że przepisy resortowe nie mają charakteru powszechnego i nie mogą kształtować praw podmiotowych.

Odnosnie waloru prawnego wykazów stanowisk ustalanych na podstawie delegacji zawartej w § 1 pkt 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., nr 8, poz. 43) wypowiedział się wprost Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 grudnia 2004 roku, sygn. akt II UK 79/04, opublikowanym w OSNP 2005/14 poz. 214 w którego uzasadnieniu wskazał, że regulacja wydana na podstawie przedmiotowego przepisu nie jest prawem materialnym mogącym być podstawą skargi kasacyjnej. Wynika to stąd, że nie mieści się ona w kategorii źródeł powszechnie obowiązującego prawa wymienionych w art. 87 Konstytucji, do których zalicza się Konstytucję, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia. Unormowanie to zostało bowiem zawarte w zarządzeniu ministra, tj. szczególnym źródle prawa o charakterze wewnętrznym, które zgodnie z art. 93 ust. 2 Konstytucji, może być adresowane wyłącznie do podmiotów podległych organowi, który je wydał. Akty tego rodzaju nie mogą kształtować sytuacji prawnej podmiotu spoza układu organizacyjnego podległego organowi wydającemu dany akt, ani stanowić podstawy decyzji wobec obywateli, osób prawnych oraz innych podmiotów (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 10 czerwca 2003 r. i tam cyt. orzeczenia; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 20 lipca 2000 r. I SA (...); wyrok Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2004 r. II UK 337/2003 OSNP 2004/22 poz. 392).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, iż praca ubezpieczonego od 01.11.1996 r. do 31.12.2003 r. tj. 7 lat i 2 miesiące była pracą w warunkach szczególnych i po doliczeniu okresu zatrudnienia uznanego przez organ rentowy za pracę w warunkach szczególnych w wymiarze 7 lat 11 miesięcy i 15 dni przekraczała wymagane 15 lat.

W tym stanie rzeczy Sąd I instancji na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał T. J. prawo do rekompensaty z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych, o której mowa w art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych z dnia 19 grudnia 2008 r.

Apelację od wyroku wywiódł pozwany organ rentowy, zaskarżając go w całości i zarzucając wydanie wyroku z naruszeniem art. 2 pkt. 5 i art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U z 2008r. Nr 237, poz. 1656). W oparciu o powyższe, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że ubezpieczony nie składał (wcześniej) wniosku o prawo do wcześniejszej emerytury, zatem brak jest podstaw do uznania, że utracił możliwość nabycia takiego prawa, (skoro o takie prawo się nie ubiegał), a zatem i utracił możliwość odszkodowania w postaci rekompensaty. Również literalna wykładnia przepisu art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych, zdaniem pozwanego uzasadnia uznanie, że skoro ubezpieczony nabył uprawnienie do emerytury z FUS w podstawowym wieku emerytalnym, rekompensata taka nie przysługuje, a takie uprawnienie decyzją z dnia 3.11.2014r. zostało ubezpieczonemu przyznane.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem nie zawiera zarzutów skutkujących uchyleniem bądź zmianą zaskarżonego wyroku.

Przedmiotem niniejszej sprawy była kwestia, czy T. J. spełnia warunki niezbędne do nabycia prawa do rekompensaty, o której mowa w art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. nr 237, poz. 1656, ze zm.).

We wskazanym powyżej zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c.,

nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, które mogłyby uzasadnić ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia.

W konsekwencji, Sąd odwoławczy oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne

i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne, co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Stosownie do treści art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (j.t. Dz. U. z 2015 r. poz. 965 ze zm.) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Przepis ust. 2 art. 21 cyt. ustawy stanowi natomiast, że rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W celu rozstrzygnięcia, czy T. J. jest uprawniony do rekompensaty z art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych, konieczne było ustalenie przez Sąd I instancji, czy legitymuje się on 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Na podstawie zeznań świadków i samego wnioskodawcy oraz jego świadectwa pracy Sąd I instancji ustalił, iż w okresie od 01.11.1996 r. do 31.12.2003 r. ubezpieczony T. J. w Przedsiębiorstwie (...) w P. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych jako palacz.

Na etapie postępowania apelacyjnego, okoliczność ta nie była już sporna, bowiem organ rentowy nie kwestionował spełnienia przez wnioskodawcę przesłanki 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Poza sporem pozostawało także, iż wnioskodawca nie otrzymał prawa do wcześniejszej emerytury, natomiast na mocy decyzji z dnia 3 listopada 2014 r. nabył uprawnienie do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym. Z okoliczności tej strony jednak wywodziły inne skutki prawne.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, podniesione przez skarżącego w apelacji zarzuty nie zasługują jednak na uwzględnienie. Jak już wyżej wskazano, przesłanki przyznania ubezpieczonemu rekompensaty wymienione zostały w przepisie art. 21 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach pomostowych. Wśród przesłanek tych nie zostało wymienione złożenie przez ubezpieczonego wniosku o emeryturę pomostową i oddalenie go przez organ rentowy. W związku z powyższym, Zakład Ubezpieczeń Społecznych bezpodstawnie okoliczność, iż wnioskodawca nie składał wcześniej wniosku o emeryturę pomostową wskazuje jako przesłankę negatywną przyznania mu prawa do rekompensaty.

Uprawnienia wnioskodawcy do rekompensaty nie niweczy również fakt, iż nabył on już uprawnienie do emerytury z FUS w podstawowym wieku emerytalnym. Także i w tym przypadku okoliczność podnoszona przez pozwanego pozostaje bowiem bez związku z uprawnieniem do rekompensaty. Organ rentowy błędnie interpretuje zawartą w art. 2 pkt 5 ustawy o emeryturach pomostowych definicję rekompensaty, uznając, iż przysługuje ona jedynie osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z FUS. Zważyć jednak należy, iż celem rekompensaty jest złagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na wcześniejszą emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach. Nie polega ona jednak na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, ale na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

Zauważyć także trzeba, iż skoro zgodnie z art. 23 ustawy emerytalnej rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ustawy emerytalnej kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenia społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r., to warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczonej według formuły zdefiniowanego świadczenia (zob. Marcin Zieleniecki, Komentarz do art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych). Jedynie więc nabycie prawa do wcześniejszej emerytury stanowi

przesłankę negatywną przyznania prawa do rekompensaty, natomiast nabycie prawa do emerytury na zasadach ogólnych nie wpływa w żaden sposób na uprawnienia do rekompensaty.

Reasumując, stwierdzić trzeba, iż apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem Sąd I instancji prawidłowo przyznał wnioskodawcy prawo do rekompensaty.

W tym stanie rzeczy, działając na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Apelacyjny oddalił apelację organu rentowego, jak w sentencji wyroku.

SSA Bożena Grubba SSA Maria Sałańska-Szumakowicz SSA Alicja Podlewska